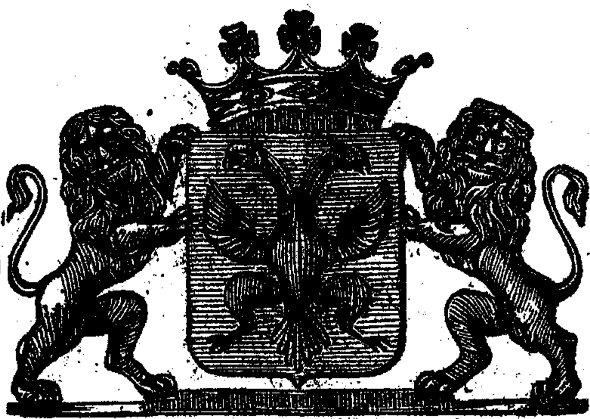
A°. 1848. N°. 165.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag*, *Zaturdag* en *Zondag*, is *f* 5 in de drie maanden.

WOENSDAG 9 AUGUSTUS.

De prijs der Advertentiën is, van een tot *vijf* regels, *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

De Memorie van Beantwoording van het ministerie DONKER-CURTIUS.

Tijd en bestek laten ons niet toe, de Memorie van Beantwoording van het ministerie DONKER op den voet te volgen. Wij zullen er dus slechts een woord in het algemeen over zeggen en er verder bij de behandeling van het grondwets-ontwerp gebruik van maken voor zoo veel dit bij het onderwerp te pas komt. Echter meenen wij met een enkel woord van den geest en de strekking van dit stuk te moeten gewagen en gelooven niet beter te kunnen doen dan een oog te slaan op hetgeen in de *Algemeene Beschouwingen* gezegd wordt.

In die *Algemeene Beschouwingen* namelijk wordt door de regering voorgesteld de overeenstemming en de eensgezindheid tusschen haar en deze Kamer. »De regering heeft", lezen wij daar, »*met bijzonder genoegen* uit het »Voorloopig Verslag gezien, dat er »inderdaad, *zoo als trouwens wel te* »*verwachten was*," (had het ministerie DONKER zulke goede verwachtingen van de Kamer?) »bij de Kamer geen »ander doel bestaat dan bij de rege»ring, om namelijk gematigde wen»schen te bevredigen en alle uitersten »te vermijden."

Hoe en wat de Tweede Kamer is, weten wij sedert eene meer dan dertigjarige ondervinding; wat de Regering — dat is het ministerie DONKER — is, weten wij pas sedert gisteren. Wij konden dus niet *a priori* aannemen dat het ministerie DONKER, dat zich voor vrijzinnig en progressistisch uitgaf, »geen ander doel" had, dan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, dus geene andere wenschen koesterde, dan die van eenen heer PANHUIJS of VAN TWIST de twee leden, die de beste typen zijn om ons den Kamerzin aanschouwelijk te maken. Thans, na deze bekentenis van het ministerie DONKER, weten wij waaraan wij ons te houden hebben, en — dit moeten wij erkennen — het is althans niet *zijne* schuld, wanneer men goedvindt zich van den »Burgerlijken Zin" illusiën te maken en zich voor te stellen, dat men nu een *vooruitgaand* ministerie heeft.

Het ministerie heeft geen ander doel dan »*gematigde* wenschen te bevredigen" en »alle *uitersten* te vermijden." Dit is een programma hetwelk een heer RAPPARD of VAN DER HEIM even goed kan onderteekenen als een heer DONKER of DE KEMPENAER. Welk mensch zal dwaas genoeg zijn zich tegen »gematigdheid" te verklaren? Toen de zeven en twintig verduidelijkings-ontwerpen, treuriger gedachtenis, werden voorgedragen, zeide het ministerie VAN RAPPARD in zijne Memorie van Toelichting: »De algemeene »bedoeling der nevensgaande wets»ontwerpen is om, overeenkomstig het »oogmerk bij de opening der zitting »van de Staten-Generaal te kennen »gegeven, zoodanige veranderingen en »bijvoegingen in eenige bepalingen der »grondwet te maken, welke als *wer*»*kelijke*, *door de ondervinding aange*»*wezene verbeteringen*, kunnen be»schouwd worden." Het ministerie VAN RAPPARD wilde derhalve niets minder dan het ministerie DONKER-CURTIUS »gematigde wenschen bevredigen en »alle uitersten vermijden." Een dergelijk programma zegt dus niets en het ministerie DONKER had die phrase gerust voor zich kunnen houden.

Één van beiden moet waar zijn: òf het ministerie DONKER bedoelt niets meer dan de Edel Mogende Kamerheeren VAN TWIST, PANHUYS en hoe zij verder heeten mogen, bedoelen, en dan heeft het de natie om den tuin geleid; òf het ministerie DONKER schreef die phrase slechts om zich in de gunst der Edel Mogende Heeren in te dringen en dan heeft het de Tweede Kamer om den tuin geleid. In beide gevallen speelt het onopregt spel en fopt of den een of den ander, of beiden en misschien zich zelven op den koop toe.

Wij willen van twee kwaden het minste kiezen; wij willen het er voor houden, dat de heer DONKER en zijne ambtgenooten, slechts de heeren PANHUYS en VAN TWIST (hier als Kamertypen te beschouwen) en niet de natie hebben willen foppen; maar wij vragen of dit aan mannen van eer en karakter voegt? Of men zoodoende moreele kracht en zedelijk overwigt vestigt? Of men aldus, uit twee monden sprekende, niet alle aanspraak om ooit in het vervolg geloofd te worden verbeurt?

De Tweede Kamer zal waarschijnlijk met evenveel verbazing als wij vernomen hebben, dat er zulk eene roerende sympathie en overeenstemming tusschen haar en de Burgerlijke Zin-mannen heerscht; eene verklaring die te zonderlinger klonk, na het voorstel van haar eigen lid VAN ROSENTHAL die zich zoo bepaald tegen alle transactie ten opzigte dezer hoofdbeginselen verklaard en met zooveel kracht betoogd had, dat noch de eer der regering, noch de eer der Kamer gedoogde, hier tusschen behoud en vooruitgang eene dading te sluiten om te geraken tot iets, dat het een noch het ander was. Na deze verklaring van het ministerie kan de Kamer met volkomen regt er op aandringen, dat het ministerie DONKER nu ook nog die enkele kleine punten van verschil uit den weg ruime, die er nog tusschen het werk van het ministerie en het programma der Kamer, tijdens de benoeming der Commissie tot Herziening publiek gemaakt, mogten bestaan, opdat ministers en afgevaardigden *volkomen* één zouden zijn. De Kamer immers wilde ook niets anders dan »gematigde wenschen bevre»digen en alle uitersten vermijden"? En wij zien inderdaad niet ééne enkele reden waarom de Kamer ook niet deze laatste voorwaarde, aan het ministerie, dat zich aan hare voeten is komen werpen, zou opleggen.

De politiek van het ministerie DONKER om zich *beneden*, in plaats van *boven* de Kamer te stellen, is, naar ons oordeel, niet alleen eene lafhartige en onwaardige maar tevens eene hoogst bedriegelijke en onvruchtbare politiek, die (gelijk trouwens alles wat laag en vernederend is) op niets dan te-leur-stelling en misleiding kan uitloopen.

Alle list, alle zoogenaamde fijne berekeningen verraden, dat men òf van de deugdelijkheid zijner zaak niet zeker is, òf dat men te vadzig, òf te laf, òf te onvermogend is om, langs den koninklijken weg, regt op het doel af te gaan. Een opregt behouder is verre te verkiezen boven een liberaal in 't geniep. Sluwe zetten en streken zijn altijd kenteekenen van eene slechte zaak of een kleingeestig gemoed. Daarbij komt dat, door al die machinatiën en manoeuvres, de moed van de tegenpartij aangroeit, naar mate de aanvaller minder vastberadenheid en forschheid toont. Men begint te gelooven dat men, om met zooveel omzigtigheid behandeld te worden, wel zeer geducht en ontzagwekkend moet zijn; dat men de zaak vreest die men niet regtstreeks aandurft, en men bereidt zich voor, om, al moet men wijken, zoovele bedingen te maken, dat de vrucht der overwinning toch voor den overwinnaar te loor gaat. Het is er mede gelegen als met de spoken; zij zijn alleen geducht voor die hen vreezen.

Wanneer die onberadene en achterde-handsche houding, ook hier weder door het ministerie DONKER aangenomen, alleen moest strekken om den val van dit ministerie te verhaasten en het in zijne volle nietigheid te doen uitkomen — wij zouden er over zwijgen. Wij zouden begrijpen dat het er in Nederland op den val van een paar geusurpeerde reputatiën meer niet aankomt, en dat dit alweder eene les

voor de natie is om niet te *vertrouwen* maar op *eigene* kracht te steunen en uit *eigene* oogen te zien, om nogmaals de waarheid van VAN HAREN's regels te leeren doorgronden:

Onthoû, dat, in regeringszaken,
De naam van magt is nimmer wis;
En leep op nietwes staat te maken,
Als 't geen in eigen krachten *is!*

Maar het is niet alleen de reputatie der acteurs uit het DONKER's-spel die hier te loor gaat; het is de toekomst eener geheele natie. Daarom vestigen wij er de aandacht van het publiek op.

Buitenlandsche berigten.

ENGELAND.

Londen, 5 *aug.* In de zitting van het Hoogerhuis van gisteren, vroeg lord *Brougham*, of de heer *Fagan*, attaché bij de Britsche ambassade te Napels, overeenkomstig zijne instructiën had gehandeld, toen hij het provisioneele gouvernement te Palermo verwittigde, dat het de Britsche bescherming zou verliezen, indien het den hertog van *Genua* niet tot Koning verkoos. De markies *van Lansdowne* zeide, dat geene instructiën van dergelijken aard waren uitgevaardigd.

In de zitting van het Lagerhuis van gisteren, riep de heer *d'Israëli* de aandacht van het huis in op de bepalingen van het tractaat van 1839, waarbij de Koning der Nederlanden, door Engeland en de groote mogendheden geraden, een gedeelte van Luxemburg aan België had afgestaan en daarvoor het hertogdom Limburg als schadeloosstelling had ontvangen; hij vroeg ook of de Secretaris van Staat voor de Buitenlandsche Zaken het Huis kon te kennen geven, dat door de interventie van het Engelsche gouvernement, deze tractaten niet zouden geschonden worden. Lord *Palmerston* zeide, dat hij dezer dagen eene mededeeling van den Nederlandschen gezant ontvangen had, betreffende hetgeen te Frankfort had plaats gegrepen, maar dat het Engelsche gouvernement, alvorens te interveniëren, aan den Nederlandschen gezant inlichtingen had gevraagd over hetgeen tusschen den Koning der Nederlanden en den Duitschen Bond was voorgevallen, en dat hij niet kon zeggen of het Britsche gouvernement gemagtigd was, al dan niet te interveniëren, alvorens hij deze inlichtingen ontvangen had. Spreker gaf tevens kennis, dat de vertraging in het sluiten van den wapenstilstand tusschen de Duitsche Staten en Denemarken alleen te wijten was aan de quaestie of de Aartshertog *Johann* tot dezen wapenstilstand zijne goedkeuring moest geven.

FRANKRIJK.

Parijs, 3 *aug.* De Fransche magistratuur heeft een smartelijk verlies geleden. De heer *Séguier*, eerste president van het Hof van appel te Parijs, is heden morgen ten 10¼ ure zeer plotseling overleden. Zaturdag jl. begaf de heer *Séguier* zich naar het Paleis en wees een zeker getal raadsheeren bij het hof van appel aan, om bij de militaire commissiën, belast met de instructie van de juni-gebeurtenissen, gevoegd te worden, ten einde de werkzaamheden dezer commissiën in de classificering der opstandelingen te verhaasten en te verkorten. Maandag jl. heeft hij bij de plegtige zitting van het Hof van appel voorgezeten, en den volgenden dag, dingsdag, de zitting van de eerste kamer bijgewoond. Doch gisteren is hij niet naar het paleis gegaan, hij gevoelde zich een weinig vermoeid, en, op raad van zijn geneesheer, is hij te huis gebleven; overigens klaagde hij slechts over eenige matheid en niets scheen aan te duiden, dat zijn einde zoo nabij was. Deze matheid bleef echter aanhouden, waardoor hij heden morgen te bed moest blijven; hij heeft in zijne kamer verscheidene bezoeken ontvangen en zich met zijne bezoekers over verschillende onderwerpen met zijne gewone helderheid en levendigheid onderhouden. Tegen 9½ ure verzocht hij alleen te blijven; om 10¼ ure kwam doctor *Chomel*, zijn geneesheer, in de kamer; deze ging terstond bij het bed en bemerkte dat de heer *Séguier* overleden was: hij stierf aan de gevolgen van het bersten van eene slagader.

De heer *Séguier*, eerste president, was gedurende 46 jaren bij de magistratuur. Vóór 1789 was hij gedurende één jaar substituut van den procureur-generaal van het parlement; bij het begin van het consulaat werd hij benoemd tot substituut van den commissaris van het gouvernement bij het geregtshof van de Seine; twee jaren later tot eersten president van het Hof van appel van Parijs, dat vervolgens het Keizerlijke Hof werd. Gedurende de Honderd-Dagen werd de heer *Séguier* vervangen door den heer *Gilbert des Voisins*; maar bij de tweede restauratie werd hij in zijne betrekkingen hersteld en hernam zijnen zetel, dien hij tot zijnen dood heeft behouden. Den 17den augustus 1815, werd de heer *Séguier* tot Pair van Frankrijk benoemd, en na de juli-omwenteling tot vice-president van de Kamer der Pairs.

— Men leest in het *Journal des Débats*:

»De commissie belast met een onderzoek omtrent de gebeurtenissen van den 15den mei ll. en de junidagen heeft heden haar rapport aan de Nationale Vergadering aangeboden. De rapporteur, de heer *Bauchart*, heeft meer dan drie uren noodig gehad om het voor te lezen.

»Dit rapport is inderdaad in zekere opzigten eene acte van beschuldiging. De twee vertegenwoordigers, die er het sterkst in beticht worden, de heeren *Louis Blanc* en *Caussidière* verzoeken dat hun tijd gegeven worde tot het voordragen van hunne regtvaardiging vóór dat men er toe overgaat in deze zaak uitspraak te doen. Dit verzoek is des te billijker daar zij niet schijnen geweten te hebben, welke zware beschuldigingen op hen rustten, noch gelijktijdig met de getuigen, die de commissie gehoord heeft, schijnen ondervraagd te zijn. De commissie van onderzoek de feiten, zonder terughouding en zoo als zij deze heeft verzameld, blootleggende, heeft haar pligt moedig volbragt. Thans is het onze pligt ons oordeel op te schorten.

»De discussie zal plaats hebben zoodra het rapport en de talrijke bijgevoegde bewijsstukken gedrukt en rondgedeeld zullen kunnen zijn. Wij willen hierop niet anticiperen. Eene enkele opmerking zij ons vergund. De commissie van onderzoek verklaart dat zij, na het naauwkeurigst onderzoek, in de gebeurtenissen van mei noch in die van juni niet het minste teeken heeft kunnen ontdekken van eenige medepligtigheid, die men aan de zoogenaamde reactionnairen ten laste zou kunnen leggen. De anarchistische partij heeft alles bewerkt. De vermeende reactie stond aan de zijde der orde en in de rijen der nationale garde om de republiek en de maatschappij te verdedigen. Wij hopen dat men, na dit plegtig getuigenis, in het vervolg de partij der reactie niet meer in de zaak zal betrekken, wanneer men alleen de anarchie heeft te duchten en te bestrijden.

De heer *Ledru-Rollin* heeft gemeend dadelijk het woord te moeten nemen om voor zich op eenige gedeelten van het rapport, die betrekking hadden op de gebeurtenissen, welke vóór de opening der Nationale Vergadering hebben plaats gevonden, te antwoorden. Het zou zeker het best zijn dit tijdstip met den sluijer der vergetelheid te bedekken. Wij waren in het midden der omwenteling. Wij dobberden tusschen regeringloosheid en dictatuur. Geen geregeld en wettig gezag, geene publieke magt beschermde de maatschappij, geen beginsel wees duidelijk regt en pligt aan. Waar het het meest op aankwam was het oogenblik te bereiken, waarin de Nationale Vergadering zou geopend worden en aan het bestuur een vasteren grond zou geven: dit oogenblik werd bereikt; het werd bereikt, en de afgrond, die er ons van scheen te scheiden is men spoediger over gekomen dan men mogt hopen. Op dezen grond rust de verontschuldiging van het Provisioneel Bestuur; dat is het waardoor zooveel misslagen moeten of kunnen gedekt worden! Ware de omwenteling van Februari uit den boezem der geheele natie voortgekomen, ware zij het werk geweest van het land en niet van eene partij, dan zouden zij, die in het begin met de leiding van deze omwenteling belast zijn geweest, niet gevreesd hebben al te spoedig tot de orde terug te keeren; zij zouden zich niet verpligt geacht hebben de regeringloosheid te ontzien, om in haar eenen steun te vinden; zij zouden de harstogten niet te dikwijls gevleid hebben, of om ze te matigen en hun geduld te doen hebben, of om er zelf kracht in te vinden tegen de publieke overtuiging, tegen de waarachtige en ernstige overtuiging van het land. De fouten van het Provisioneel Bestuur moeten aan zijnen oorsprong zelven geweten worden. De heer *Ledru-Rollin* vooral heeft als partijhoofd op eene minderheid gesteund, omdat hij slechts als partijhoofd door geweld, door toeval, door verrassing en niet volgens regt aan het bestuur was gekomen.

»Hoe het hiermede ook moge zijn, wij moeten erkennen dat de heer *Ledru-Rollin* zich heden met eene wezenlijke warmte en op eenen hartroerenden toon heeft verdedigd. Wij wenschen dat zijne rede het land overtuige en den kreet der publieke opinie doe zwijgen. Wij erkennen het dat men de menschen niet al te streng moet beoordeelen in tijden van krisis en verwarring zoo als wij die onmiddellijk na de omwenteling van februari hebben beleefd. En ook wij, overwonnenen van februarij, koesteren noch haat noch wrok! Wij zijn niet van plan met den heer *Ledru-Rollin* het kapitool te beklimmen om de goden te danken; maar wij willen het gebeurde vergeten, en wij vragen alleen den vrede, de eendragt, het geluk van ons land!"

Parijs, 5 *aug.* Ziehier alles wat de *National* zegt over het aanzoek der Italiaansche Staten om tusschen beiden te komen. De regels van den *National* zijn tamelijk raadselachtig; maar zij bevatten al het noodige om eene weigering om tusschen beiden te komen voor te bereiden. Men spreekt zelfs niet meer van eene vredelievende bemiddeling, ondersteund door tot handelen gereed staande bataillons:

»De Italiaansche dagbladen, ons het vertrek aankondigende van verscheidene gezanten, belast met het aanzoek of om eene vredelievende bemiddeling of de gewapende tusschenkomst van Frankrijk, schijnen er niet aan te twijfelen of de Fransche regering acht zich gehouden op het eerste aanzoek aan hunne wenschen te voldoen. Wij twijfelen er inderdaad niet aan of zij vinden bij de mannen van de tegenwoordige regering de meeste welwillendheid en sympathie. Maar Italië moet vóór alles rekenen op zijne eigene pogingen, op de hulpbronnen van zijne wanhoop, op de liefde zijner kinderen, bezield door denzelfden toorn, aangespoord door dezelfde schande. Men zou het aan zich zelven kunnen overlaten en toch genoeg doen om den voortgang van den vijand tegen te houden, om hem buiten het grondgebied te drijven, waar de dood zich onder allerlei vormen aan hem zou vertoonen."

— Het schijnt hoe langer zoo zekerder dat de plaats hebbende troepen-bewegingen geene onmiddellijke tusschenkomst in Italië ten doel hebben. De onderhandelingen, die hieromtrent begonnen zijn, schijnen eerst na eenige dagen tot eene beslissing te zullen leiden, in weerwil van den dringenden nood, welke uit de gebeurtenissen zelven voortvloeit.

— Verscheidene dagbladen hebben gisteren morgen medegedeeld dat generaal *Cavaignac* den heer *Ledru-Rollin* de hand zou gegeven hebben, toen laatstgenoemde eergisteren van de tribune trad om de beschuldigingen van het requisitoir van den heer *Bauchard* van zich af te werpen.

— Gisteren heeft de inwijding plaats gehad van het koninklijk en schitterend hôtel van den heer *Marrast*. Van 9 uur af waren de zalen vol menschen. De bezoekers van den heer *Marrast* waren ongeveer dezelfden als die van *Louis Philippe*.

Men is om 7½ ure aan tafel gegaan. Er was eene tafel aangerigt van 50 couverts. De president der Vergadering zat in het midden, het hoofd van het Uitvoerend Bewind zat tegen hem over. Onder de gasten bevonden zich de heeren *d'Argout*, *Dolfus*, *Thierry*, *Dupin*, senior, *Debelleyme*, *Berryer*, *Recurt*, *Trélat*, *Sénard*, *Duvergier*, *Hingray* en *Quinet*.

De meeste aanzienlijke leden der Vergadering waren afwezig.

Om 9¼ ure is de heer *Armand Marrast* van tafel gegaan om een' aanvang te maken met de receptie. Het uur voor het concert is gekomen. De koren van het conservatoire, *Alizard*, *Poultier*, de dames *Dameron* en *Grimm* hebben zich voornamelijk doen hooren. *Alizard* heeft de aria uit *OEdipus* uitmuntend gezongen, en *Poultier* is levendig toegejuicht. De dames *Grimm* en *Dameron* hebben aller goedkeuring weggedragen.

Vier duizend genoodigden hebben tot middernacht pogingen aangewend om zich in de voornaamste salons te bewegen. Bij elke schrede vondt de bewondering een nieuw wonder te beschouwen. Het verguldsel schitterde en verspreidde met de girandoles en lustres stroomen van licht. Overal goud, marmer en zijde. Voor dezen feestdag was de republiek coquet geworden en had den tooi der monarchie geleend.

Arme republiek! die men zoo ernstig, zoo deftig noemde, en welke dien dag zoo treurig was; zij lachte, zij zong gisteren, en, als eene tooneelspeelster genoodzaakt hare smart te verbergen om op het tooneel te verschijnen, blankette zij haar bleek en pijnlijk aangezigt, en kleurde het spoor harer tranen!

— De godsdienstige secte der Moravische broeders heeft bij het bestuur der republiek aanzoek gedaan tot magtiging voor het bouwen van een gesticht met een collegie te Parijs. Men weet dat de hoofdstichting van deze godsdienstige secte te Hernhut in Saksen is gevestigd; in deze stad woont de bestuurder van het collegie, dat vertakkingen heeft in geheel Duitschland, Zwitserland, Engeland, Holland, Rusland, de Indiën en de Vereenigde Staten van Amerika.

— De proeven met electriek licht, welke men iederen avond op de *place du Carousel* neemt, geven zeer belangrijke uitkomsten. Eene enkele pijp, op den hoek van de *rue de Chartres* geplaatst, verlicht den geheelen gevel van het paleis der Tuilleriën als een prachtig maanlicht. Van de *place de la Concorde* en de naburige kaaijen bemerkt men de terugkaatsing van dit schitterend licht, hetwelk de lucht boven de gebouwen der Louvre en Tuilleriën verlicht. Men zou het voor het noorderlicht of de terugkaatsing van eenen grooten brand houden. Niets is verblindender dan dit electrieke licht, en dit is zelfs zijn gebrek, want het is even onmogelijk den glans van hetzelve uit te houden als lang in de stralen der zon te zien.

— De Italiaansche dagbladen deelen heden geen belangrijks nieuws van het tooneel des oorlogs mede. Alles bepaalt zich tot nog toe tot wederzijdsche versterkingen en het uitrusten van de doorgestane vermoeijenissen. Een der Fransche dagbladen, *l'Estafette*, zegt echter, dat heden bij buitengewone gelegenheid op nieuw voor *Karel Albert* zeer ongunstige tijdingen ontvangen waren, volgens welke deze vorst, door het Oostenrijksche leger nagezet, verpligt was, de lijn van de Oglio te verlaten en zijn hoofdkwartier naar Lodi verlegd had. Is die tijding waar (zij heeft echter nog allezins bevestiging noodig) dan heeft men geheel Lombardije aan de magt van *Radetzky* overgegeven.

Te Turijn heeft de Kamer van Afgevaardigden een adres aan den Koning, in hare zitting van den 29sten juli vastgesteld, op den 31sten aangenomen. Dit bewijst echter, dat die Kamer, welke op eerstgenoemden datum voor onbepaalden tijd uiteen ging, weder den 31sten was bijeengekomen. In dit adres betuigen de Afgevaardigden hunne gehechtheid, hun vertrouwen en hunne getrouwheid jegens den Koning, en verklaren zich bereid, om alles aan het

heil, de onafhankelijkheid en vrijheid des vaderlands te willen opofferen. De heer *Gioberti* is tot minister zonder portefeuille in het kabinet van Piemont benoemd, en deze heeft daarop eene proclamatie gerigt aan de soldaten, om hen aan te moedigen, daar hij de hoop te kennen geeft, dat de pogingen der diplomatie niet schipbreuk zullen lijden op *Leopold van Toskane* en *Pius IX*, ten einde deel te nemen aan den roem, welken *Karel Albert* inoogst, met het verdedigen van de onafhankelijkheid des gemeenschappelijken vaderlands.

Aangaande de interventie is ook heden niets met zekerheid te melden. De heer *Ricci*, die bij de Fransche regering met eene bijzondere zending belast was door het hof van Turijn, heeft Parijs nog niet verlaten. Hij heeft verscheidene conferentiën gehad met den generaal *Cavaignac* en met den minister van Buitenlandsche Zaken. Men zegt, dat het resultaat dier conferentiën zoude zijn, om het leger der Alpen te versterken en naar de uiterste grenzen te concentreren. Men zegt ook, dat indien dit leger in actieve dienst zoude treden, het opperbevel zoude gegeven worden aan den generaal *Lamoricière*. Gelijk vroeger bevatten andere dagbladen (het bovenstaande is in de lezing van het *Journal des Débats*) berigten dienaangaande, welke daarmede strijdig zijn. Er zijn er zelfs, die verzekeren, dat *Cavaignac* wel zijne bemiddeling langs diplomatieken weg, maar niet gewapenderhand wil geven. Dit alles zijn echter slechts gissingen.

Uit Rome wordt berigt, dat, daar de Paus nog altijd niemand vinden kan, die zich met de zamenstelling van een nieuw kabinet wilde belasten, hij op nieuw den graaf *Mamiani* die taak had opgedragen. Men zegt echter niet, of deze den last heeft aangenomen.

ITALIE.

Rome, *3 aug.* De veldmaarschalk *Radetzky* heeft eene proclamatie uitgevaardigd aan de bewoners van Lombardije, waarin hij hen, onder vele beloften, aanmaant, zich weder onder het bestuur van den Keizer van Oostenrijk, hun wettigen souverein, te stellen.

— Volgens berigten uit Chiasso van den 1sten, waren de Oostenrijkers reeds over Cremona tot naar Codogno voortgerukt. Voor hunne aankomst had *Karel Albert* Cremona verlaten en zich naar Pizzighittone gewend, om, naar hij verzekerde, aan deze zijde van de Adda sterke positiën in te nemen en Milaan te dekken. Het verlies van *Karel Alberts* leger, zoo aan gedooden, gewonden en gevlugten, wordt op 20,000 man geschat.

Binnenlandsche Berigten.

Amsterdam, *6 aug.* Van tijd tot tijd wordt er in de dagbladen vermeld, dat de heer mr. *Dirk Donker Curtius* president zou zijn van den raad van ministers. Nog heden wordt dit in het *Journal de la Haye* aangetroffen. Wij zijn van een geloofwaardigen kant onderrigt, dat er geen vaste president-minister op dit oogenblik bestaat. Bij het optreden van het tegenwoordig tijdelijk ministerie, in mei jl., moet er vastgesteld zijn, dat er geen vaste president zou worden benoemd. Het werd verkieslijker geoordeeld, om, zoo lang de bestaande grondwettelijke bepalingen van kracht zouden wezen, den ouden voet in dit opzigt te behouden, dat is namelijk, den voorzitterstoel bij maandelijksche beurten te doen bezetten. Zoo werd b. v. in de maand junij jl. die betrekking waargenomen door den heer *Donker Curtius*, en in julij jl. door den heer *Lightenvelt*. Toen die heer met eene buitengewone zending belast, naar Limburg vertrok, heeft de heer *Donker Curtius* als voorgaande president, die betrekking waargenomen. Gedurende de maand augustus wordt zij vervuld door den heer *de Kempenaer*. (*Hand.*)

(Nu is het duidelijk waarom het ministerie zoo weinig verstand toont; het heeft geen *hoofd*!)

Amsterdam, *7 aug.* Eergisteren morgen is eene mobile kolonne infanterie en kavallerie uit Maastricht vertrokken, om Sittard te bezetten. Deze maatregel, welke een gevolg is van de in de laatste proclamatie des gouverneurs verkondigde gedrags-lijn, schijnt noodig te zijn om aldaar de wetten te doen eerbiedigen, en de pogingen der separatisten te keer te gaan. Te Sittard zoude ook een bataillon van het 6de regiment infanterie, onder bevel van den majoor *Menningh*, uit 's Hertogenbosch aankomen, maar om te groote ophooping van troepen te Sittard te voorkomen, zou dat bataillon te Susteren vertoeven en eerst maandag Sittard binnentrekken, alwaar het in de stad gekantonneerd zal blijven, terwijl het detachement van Maastricht zal terugtrekken.

Vrijdag hebben eenige ongeregeldheden in de gemeente Nuth plaats gehad, bij gelegenheid van het doortrekken der mobile kolonne. De plaatselijke autoriteit de hulp der militaire magt ingeroepen hebbende om de Duitsche vlag te doen wegnemen, die zonder verlof opgeheschen was, hebben sommigen zich hiertegen verzet. Men heeft de vlag niet kunnen vinden. Terwijl men er naar zocht, beweerde de heer *Kerckhoff*, oud-griffier, dat men het regt niet had, om dit te doen. Hieruit ontstond twist, waardoor de heer *Kerckhoff*, aan zijne drift toegegeven hebbende, is moeten gearresteerd worden. De gevangene is naar Heerlen gebragt en de justitie houdt zich bezig met de instructie der zaak. (*Hand.*)

— De berigten omtrent de aardappelziekte, die elkander tegenwoordig weder dagelijks in de dagbladen kruisen, zijn zeer tegenstrijdig of liever uiteenloopend. Wij gelooven met eenige zekerheid op grond van geloofwaardige correspondentiën het volgende daarvan te kunnen zeggen.

Gelijk wij reeds vroeger meermalen hebben doen opmerken is het weder-verschijnen van de ziekte op zich zelve niet vreemd. Eigenlijk is het een vaste regel bij dergelijke epidemiën dat zij nog langen tijd na hare verschijning sporen achter laten en zich, schoon in mindere intensiteit, herhalen. In de tweede plaats mag niet vergeten worden, dat men thans naauwer oppast, dan vóór het verschijnen der epidemie; dat men op ziekelijke aandoeningen, die in de plant ontdekt worden, maar die vroeger over het hoofd gezien waren, een scherp oog vestigt; daar komt nog bij dat velen alleen reeds uit vrees voor de ziekte, de ziekte meenen te ontdekken waar zij in der daad niet bestaat.

Zoo is het in den voorzomer alhier te lande gebeurd, dat men aardappel-planten, waarvan het loof door een paar scherpe nachtvorsten beschadigd was, door de ziekte aangetast waande.

Het is thans onbetwistbaar dat de ziekte in de aardappelen hier en daar bestaat. In Engeland en Ierland schijnt zij zelfs een' zekeren graad van hevigheid te hebben bereikt. In de laatste dagen zijn dan ook in de Oostzeehavens vrij belangrijke orders op graan van Engeland ingekomen. — Ook in sommige oorden van ons vaderland, bepaaldelijk in de lage kleistreken, heeft zij zich vooral na de onlangs gevallene regens geopenbaard en ontwikkeld. (Vergel. het berigt uit Leeuwarden van 5 augustus). Op de hooge en zandgronden daarentegen is zij nauwelijks merkbaar, zoo zij er al bestaat. Zoo ook zijn de berigten uit België en van den beneden-Rijn bij voortduring gunstig, alwaar ook de landmarkten nog geene noemenswaardige verhooging van graanprijzen hebben aangewezen. Van den boven-Rijn en uit het Munstersche hebben wij enkele klagten vernomen, doch durven niet bepalen of zij gegrond zijn.

De slotsom is dus, dat de aardappelziekte zich wel weder geopenbaard heeft, doch met *enkele* uitzonderingen slechts in geringen graad. In Engeland en Ierland is zij het ernstigst. Tegenover den ongunstigen indruk, welken dit te weeg zou kunnen brengen, moeten wij echter stellen dat de oogst der granen, vooral van rogge, die thans meerendeels reeds ingehaald is, wel niet zoo ruim is als die van het buitengewoon vruchtbare jaar 1847, maar toch onder de *zeer goede* kan gerekend worden, en dat er bovendien nog van den laatsten oogst niet onbelangrijke voorraden zijn overgebleven.

— Van Utrecht schrijft men ons:

Nopens de aanvankelijke uitkomst van den oogst en den staat der veldgewassen in deze provincie kunnen wij de volgende bijzonderheden mededeelen.

De rogge is geheel binnengereden, de tarwe nog gedeeltelijk op het veld levert een buitengewoon rijken oogst op, en slechts die velden, welke al te zwaar in het stroo gegroeid waren en te vroeg door regen en wind neergeslagen werden, zullen een minder beschot geven. Garst en haver leveren een matig gewas uit. Erwten en boonen zullen betere uitkomst schenken dan de groote droogte, in het afgeloopen voorjaar, aanvankelijk deed vermoeden. Van de boekweit laat zich, wat het zaad betreft, nog niets met zekerheid zeggen, maar de stand van het gewas is gunstig. Bij al deze goede vooruitzigten, waarvan sommige reeds werkelijk verkregen zijn, doet het ons leed te moeten voegen, dat die omtrent de aardappelen-oogst minder voldoende zijn. Wel bepaalt zich de ziekte nog veelal tot het loof, maar het valt niet te ontkennen, dat zij trapsgewijze toeneemt, zich meer en meer verspreidt en een ernstiger karakter vertoont dan in het afgeloopen jaar. In sommige aardappelen-soorten is de kwaal de knol zelven doorgedrongen, andere soorten zijn vooralsnog daarvan verschoond gebleven. Men mag het als wenschelijk beschouwen, dat eene droogere weersgesteldheid intrede, als meest geschikt om den voortgang van het kwaad te vertragen. Hopen wij, dat de einduitkomst beter zal zijn, dan men welligt thans vermoedt. Gras en naweide zijn overvloedig en de stand der tuinvruchten gunstig, daarentegen zullen de opbrengsten der boomgaarden uiterst gering en onbeduidend zijn. (*A. C.*)

— De *Twentsche Courant* deelt nopens den stand der veldgewassen, het volgende mede:

Allerwege ontwaart men thans in Twente de aardappelen epidemie, hier in eene mindere, daar in eene meerdere mate; zij schijnt zich evenwel tot nog toe enkel bij het loof te bepalen, daar aan de vrucht zelve nog niets van dien aard ontdekt is. Het is te hopen, dat het hierbij blijven moge, daar als dan de gegronde hoop bestaat, op een' zeer voordeeligen aardappelen-oogst. De rogge die geacht kan worden binnen te zijn, werd dezen zomer door het gezegendste weder begunstigd. Hoeveelheid en deugzaamheid zijn uitmuntend. De garst- en haverbouw op de hooge gronden der esschen is minder voordeelig; daarentegen is die der lagere streken meer gunstig. De boekweit, zoowel die op zand als veengrond, levert allerwege door haren heerlijken bloei een schoon treffend gezigt op. Andere vruchten als, groote paarde- en andere boonen, belooven veel. De vlasbouw is mede vrij gunstig. Minder gunstig, hoewel voldoende, kan de hooibouw gerekend worden, welks minder gunstigheid men algemeen voor de hooge landen aan de te vroege en groote droogte toeschrijft; terwijl men als oorzaak voor de lagere en langs de rivieren en beken gelegene wei- en hooilanden opgeeft, dat zij gedurende een paar jaren, des winters en in het voorjaar niet genoegzaam bewaterd zijn geworden. Echter schijnt dit onontbeerlijk veevoeder vergoed te worden, vooral door het menigvuldig stroo, vooral dat der rogge; uit alles blijkt dus, dat de bewoners van Twenthe zich dankbaar in eenen gezegenden oogst verblijden mogen.

's Gravenhage, *7 aug.* De nadere overwegingen over de twaalf wets-ontwerpen tot herziening der grondwet, loopen ten einde. Reeds wordt, naar men verzekert, het algemeen verslag van de commissie van rapporteurs over die ontwerpen, in gereedheid gebragt. Dat verslag zal waarschijnlijk nog in den loop dezer week worden uitgebragt; zoodat de algemeene beraadslagingen over de gemelde belangrijke wets-ontwerpen, eerlang kunnen worden te gemoet gezien.

's Hertogenbosch, *5 aug.* Gisteren morgen te 7 ure, is het geheele 4de bataillon van het 6de regiment infanterie, alhier in garnizoen liggende, op marsch gegaan naar Limburg. Men zegt, dat genoemd bataillon nog gisteren avond de plaats Weert in Limburg bereikt heeft. De 1ste kompagnie van het 4de bataillon te Eindhoven gedetacheerd, is afgelost door de 1ste kompagnie van het 1ste bataillon van het opgegeven regiment, en zal zich dus onderweg aan het overige gedeelte van het marcherende bataillon aansluiten.

Men weet hier met nog geene genoegzame zekerheid, waaraan de plotselinge marschorde moet worden toegeschreven. (*Amst. Ct.*)

Breda, *5 aug.* Gisteren morgen is onze vesting doorgetrokken, naar Venlo marcherende, het 3de battaillon van het 5de regiment infanterie, dat te Bergen-op-Zoom in garnizoen had gelegen. Voorts is het hier in bezetting liggende 3de bataillon van het 7de regiment infanterie, onder den majoor *Salverda*, heden middag naar Limburg op marsch gegaan. (*Br. Ct.*)

Utrecht, *6 aug.* Detachementen van gelijke sterkte als dat, hetwelk op den 3den dezer van hier, van het depôt bataillon van het 7de regiment infanterie, naar Maastricht vertrokken is, vertrekken van dat bataillon op den 7den en den 10den dezer maand, uit deze stad naar dezelfde bestemming. (*U. C.*)

Arnhem, *5 aug.* In een uittreksel van een brief van St. Eustatius, dd. 24 juli ll., medegedeeld door de *Nieuwe Rotterdamsche Courant*, leest men, dat, op de tijding van de emancipatie van het Fransche gedeelte van St. Martin, welke ook eene gewijzigde vrijverklaring der slaven op het Hollandsche gedeelte van dat eiland ten gevolge had, ook de slaven van St. Eustatius en Saba oproerig zijn geworden. De Nederlandsche magt tot beteugeling van den opstand bestond slechts uit een 40tal schutters en 25 vrijwilligers te paard. Eerst den volgenden dag kwam er van St. Martin eene versterking van *tien* (!) man, toen de opstand reeds bedwongen was. Het gelukte namelijk den dappere manschappen, onder aanvoering van den kommandant van het fort, de opstandelingen met kracht aan te tasten en tot onderwerping te dwingen. Zij lieten twee dooden en 5 gekwetsten achter. Het moedig gedrag der troepen, en van alle ingezetenen, die hulp verschaft hebben, wordt zeer geprezen.

Mengelwerk.

Onder WILLEM I verloren wij de helft des rijks; zullen wij, onder WILLEM II, het overige verliezen?

Daar de staatkunde van WILLEM I ons de grootste helft des Nederlandschen grondgebieds in Europa kostte, is het niet onbelangrijk een' vlugtigen blik te werpen op de staatkunde van zijnen opvolger, ten einde te zien in hoeverre beider regeringswijze overeenkomt of verschilt; waaruit men alsdan de meerdere of mindere waarschijnlijkheid van soortgelijke uitkomst opmaken kan.

Op het binnenlandsch bestuur, vooreerst, ons oog rigtende, ontwaren wij er dezelfde omslagtigheid, dezelfde hinderende bemoeizucht, het noodwendig gevolg van een heir overbodige beambten, wier invoering men aan niets anders toeschrijven kan dan aan de behoefte welke de regering voelde om zich aanhangers te verschaffen en de familie-vorderingen der leden van Staten-Generaal en Provinciaal te voldoen.

„*De Staten-Generaal*," merkte onze huidige minister van Justitie, in 1839, zeer te regt aan, „*de Staten-Generaal, omdat zij slechts in naam het volk vertegenwoordigen, en even vreemd aan het volk zijn als het volk aan hen vreemd is, hebben steeds gretig hunne stem gegeven aan al wat tot uitbreiding van beloonde bedieningen konde leiden.*" (1)

Die voor goede dienst schadelijke uitbreiding van beloonde bedieningen, blijft, onder WILLEM II, evenzeer als onder WILLEM I een buitenmatig budget en gevolgelijk buitenmatige belasting des volks.

(1) Mr. DIRK DONKER CURTIUS, *Orde*, 2de druk, bladz. 16.

na zich slepen. Uit dien hoofde moest de uitputting des lands eveneens worden voortgezet, en neemt de verarming der natie toe. De kapitalen, door de zware lasten op den overgang der eigendommen bij verkoop en erfenis gedecimeerd, kunnen zich, ten gevolge der offers dagelijks aan de vraatzuchtige schatkist te brengen, niet herstellen: zij vloeijen dus aan handel en nijverheid niet meer in genoegzame mate toe; handel en nijverheid kwijnen, het pauperismus vermeerdert met den dag.

Onder dit opzigt schijnt de hedendaagsche stand van zaken vergeleken bij dien onder WILLEM I, aanmerkelijk verslimmerd; want landsverhuizing, vroeger in Nederland onbekend, is er thans aan de orde van den dag; gansche familiën, vaak met kapitalen van twintig, dertig, veertig duizend gulden voorzien, verlaten het uitgemergelde belastingsland om zich in Noord-Amerika te vestigen.

De nooddruftigen, echter, en de bedelaars blijven: schrikbarend gapen hunne hongerige monden de overblijvende huisgezinnen aan. Het communismus gist onder de lagere standen, miskend of geloochend door de regering van WILLEM II, gelijk voormaals de gisting der revolutie in de Belgische provinciën door de regering van WILLEM I miskend of geloochend werd.

De moreele kracht, die bij de natie bestaan moest ten gevolge van deelneming aan de staatsbelangen, is onder WILLEM II nog afgenomen, vergeleken bij wat zij tijdens WILLEM I was. Onder »Vader-WILLEM" was de groote meerderheid bedwelmd door vorstaanbidding; zij dreef afgoderij met haren Koning, totdat zijn finantiëele roem onderging in den beruchten Staat *B*, en zijn vaderschap verschroeide aan de fakkels zijns huwelijks met de Belgische gravin. Thans, onder den »ridderlijken Koning" wordt de groote meerderheid der burgerij beheerscht door vrees: de bibbering voor de allerwege uitgebarsten revolutie is algemeen; sints het belagchelijk groenmarktstandje voor het »ridderlijk paleis" liep er van hoog tot laag eene ijskoude rilling door stad en land; met knarsing van tanden, voelde men zijn gebeente kraken. Slechts geene revolutie! is thans de algemeene kreet; in 's hemels naam! geene demonstratie! bidt en hoopt, wacht en vertrouwt.... en gij zult beloften ontvangen

Zoo is het thans met de groote meerderheid gesteld. De vreesachtigen en zij die bereid zijn om nog eenige dozijn jaren van beloften te leven, hebben de overgroote meerderheid in den lande; maar wat duizende bibberaars tegen een honderdtal waaghalzen vermogen, is immers ten overvloede in Frankrijk en Duitschland gebleken! Eenige weinige verbitterde vrijzinnigen en tot het uiterste gedrevene voorstanders van hervorming sleepten de heethoofdige jeugd mede en oogenblikkelijk werden zij gevolgd door den stroom der democratie .... weggevaagd was de behoudende meerderheid. Wel moge dit door onze angstvallige burgerij worden bedacht. Heeft men heden het hart niet een manmoedig woord tot de regering te spreken en een kwakzalvers-ministerie tot aftreding te nopen, zoo zal men morgen of overmorgen plotseling te doen hebben met republikeinschen of ochlocratischen opstand.

Even als onder WILLEM I, dreigen sekte-geest en godsdienst-haat, onder WILLEM II de bevolking te verdeelen en burgeroorlog te ontsteken. De halve maatregelen en de weifeling die te dien aanzien het bestuur des eersten Konings kenschetsten, worden ook in dat zijns opvolgers betreurd.

Binnen'slands derhalve staat alles wrak, dreigt alles instorting, levert niets waarborgen van vastheid op: de muren des tempels scheuren.

En van buiten? Hebben wij althans van buiten 'slands niets te vreezen? Kunnen wij in geval van nood, op vreemden bijstand hopen?

Worden onze buitenlandsche betrekkingen, onder WILLEM II beter behartigd dan het geval was onder zijnen vader? Onze portefeuille van buitenlandsche zaken, vroeger althans aan een man van diplomatische studie en ervaring opgedragen, ging, sedert de troonsbestijging van WILLEM II, rusteloos over, van hand tot hand. Niet ongepast zou men hier BOILEAU's bekende regel kunnen toepassen:

Il tourne au moindre vent; il tombe au moindre choc,
Aujourd'hui dans un casque et demain dans un froc.

Eerst was het 's Konings hofmaarschalk, die onze buitenlandsche aangelegenheden moest besturen: dan Zijner Majesteits nietigste adjudant een doove kanonnier; vervolgens een rebuut-minister van Binnenlandsche Zaken, zoodat wij thans eindelijk, in het zevende jaar de regering van WILLEM II, een vioolvirtuoos tot *zevenden* minister van Buitenlandsche Zaken bezitten.

Hoe onder zoodanige ministers de diplomatie wordt begrepen, valt niet zwaar te beseffen. Noch vroegere vlagen van krankzinnigheid, noch aanwezige kindschheid werden als redenen van terugroeping beschouwd, noch flaters, gelijk slechts een baron MOLLERUS er te St. Petersburg begaan kon; noch volstrekte onbekwaamheid, gelijk die welke onze ministers te Berlijn en te Konstantinopel kenschetsen, werden geoordeeld de betrokken personen voor de diplomatische dienst ongeschikt te maken; ja de twee laatste ministers van Buitenlandsche Zaken dreven de schaamteloosheid zoo ver, dat zij twee van onze belangrijkste gezantschappen tot prebendes vernederden, waarvan zij zich de sinecure toeëigenden. Zijn Hoog Geboren, de heere grave SCHIMMELPENNINCK, hield onze zending te Londen, voor zich vacant, gedurende zijne parade aan het departement van Binnenlandsche Zaken, en Zijn Hoog Welgeboren, de heere baron BENTINCK blijft zich eveneens onze zending te Brussel open houden.

Zóó ver, men moet het erkennen, was de verwaarloozing en openlijke minachting onzer buitenlandsche aangelegenheden onder WILLEM I niet gegaan.

En nogtans hadden wij er tijdens België's opstand duur voor te boeten dat onze betrekkingen met de vreemde mogendheden niet vriendschappelijker en inniger waren. Tegen over Frankrijks en Engelands overmoedige aanmatigingen vonden wij geen landgenoot hoegenaamd.

Aan de verkeerde binnenlandsche politiek van WILLEM I hadden wij den Belgischen opstand te danken; uit de verwaarloozing onzer buitenlandsche betrekkingen vloeide de bekrachtiging van dien opstand, door den vreemdeling, voort.

Wat ons thans te wachten staat, berekene een ieder die weet dat overal en ten allen tijde dezelfde oorzaken dezelfde gevolgen hebben.

Ingezonden Stukken.

Aan de Redactie.

Met groot leedwezen vernemen wij dat de heer burgemeester dezer stad, mr. J. H. VAN BOELENS en de heeren wethouders WALLER en BOLMAN, een eervol ontslag uit hunne betrekking hebben aangevraagd. De reden hiervoor moet gelegen zijn in de benoeming van den heer R. PIEKEMA tot commissaris van policie te dezer stede.

Om verschillende reden had men alreeds met bevreemding en afkeuring die benoeming vernomen, terwijl het daarenboven bekend was, dat deze persoon geenszins door burgemeester en wethouders tot die betrekking was voorgedragen, en het alzoo velen nog steeds een raadsel blijft, welke eminente verdiensten den heer PIEKEMA, de hem te beurt gevallene onderscheiding, hebben doen verwerven.

Men gevoelt nog steeds al het stuitende en vernederende, dat er voor het bestuur in de verachtelijke terzijde-stelling hunner voordragt gelegen is; maar die algemeene afkeuring en dat eenparige leedgevoel worden zeer vermeerderd, nu deze benoeming het gevolg heeft, dat mannen, die de algemeene achting in ruime mate bezitten, en die men nog zoo gaarne langen tijd aan het hoofd des bestuurs had geplaatst gezien, zich genoopt vinden hunne betrekking neder te leggen.

Hun zij eere toegebragt, dewijl zij toonen, mannen van vaste beginsels, van een onafhankelijk en zelfstandig karakter te zijn, die liever in de bewustheid van naar pligt en geweten te hebben gehandeld, aftreden, dan zich, door wie dan ook, laten krenken in hun regt en in hunne eer.

Wij kunnen niet anders dan hen prijzen, om hunne cordate ferme handelwijze; doch om Leeuwardens wil, doet het ons van harte leed, dat dusdanig hun besluit heeft moeten zijn. De stad verliest veel in hen, en ofschoon er in den heer R. PIEKEMA een commissaris van policie, zoo als er welligt nog geen geweest is, gewonnen moge zijn, zoo moeten wij echter toch betwijfelen, of er in dezen wel compensatie is.

Een ingezeten van Leeuwarden.

Advertentiën.

Marktprijzen.

NIJMEGEN, 7 aug. 1848.

Tarwe vond heden tot verhoogde prijzen goeden kooplust; alleen *Hooglandsche* werd tot vorige prijzen losgelaten. Men heeft besteed voor *Hooglandsche f* 10 à *f* 10.60, *Cleefsche* en *Inlandsche* of *Bovenlandsche*, goede soorten *f* 8.50 à *f* 9.00. Afwijkende kwaliteiten *f* 7.75 à *f* 8.25, *Nieuwe f* 8.00 à *f* 8.50. — *Rogge* weinig ter markt, *Oude* en *Nieuwe* soorten zijn tot gelijke prijzen, van *f* 5 à *f* 5.40, vlug opgeruimd. — *Gerst* was begeerd; *Nieuwe Winter f* 3.75 à *f* 4.00. — *Boekweit* slap; *f* 5.00 à *f* 5.50. — *Haver* ging van *f* 2.00 à *f* 2.75 goed af. — *Koolzaad* is bereids meest in vaste handen en daardoor weinig ter markt; de gesteldheid was flaauw, zoo dat men, om te kunnen verkoopen, van *f* 10.75 à *f* 11.10, naar deugd, moest loslaten.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 8 Aug. 1 El 3 Palm 8 Duim; gew. O D. gev. 5 D.

Te Arnhem, bij G. J. THIEME, Boekdrukker.